

[N. Neergaard.]

rende for Finansministerens Bestemmelse efter min Mening være dette: Hvad tjener Landmandsbanken bedst? Landmandsbanken er jo indtil videre en Statsbank, og det er i høj Grad en Statsinteresse, paa mange Maader en Statsinteresse at føre den saa godt igennem som muligt. Derfor, hvis Banken har bedre Brug for kontante Midler, hvis det er en Hemsko paa dens Virksomhed, at den har 30 Mill. Kr. i Statsgældsbeviser, skal Finansministeren ikke paatvinge den det. Men naturligvis maa han selvstændig skønne over, hvorvidt det ikke blot er et personligt Ønske, men virkelig noget, der for Bankens Tarv er af væsentligere Betydning, om det gøres paa den ene eller anden Maade. Deri ligger ogsaa, at de blev udstedt som etaarige. Thi det vilde jo have været umuligt baade for Bankens Styrelse og for mig at skønne over, hvad der om et Aar vilde være mest hensigtssvarende for Landmandsbanken.

Saa kunde den højtærede Finansminister jo ikke nægte sig den meget billige Salut med den meget store Statsgæld, der var stiftet af mig som Finansminister; det var jo mig, der havde afsluttet Landmandsbanklaanet — for øvrigt jo paa ganske særdeles gunstige Vilkaar —, og det var ogsaa mig, der i Perioden 1920—24 maatte stifte to Statslaan. Ja, hvis noget Menneske kunde godtgøre, at man fra 1920 til 1924 kunde have undgaaet at optage de to Statslaan, skulde jeg bøje mig for den højtærede Ministers Kritik, men den Gang disse Laan blev optaget, var alle og enhver klar paa, at de var nødvendige, og at det ikke var paa Grund af overflødige, store Udgifter af nogen som helst Slags, udover hvad gældende Love paabød, at de blev optaget — det var ogsaa det socialdemokratiske Parti den Gang fuldkommen klar over. Men Forholdene laa jo saadan, med Indkomst- og Formueskattens kolossale Fald og med den uhyre Stigning, som kom i Dyrtids- og Konjunkturtillæg og Priser, de 250 Millioner til Sønderjylland o. s. v., at det for at undgaa Stiftelse af yderligere Laan var ganske nødvendigt baade at foretage ret betydelige Udgiftsreduktioner, som f. Eks. gennem Nedsættelse af Konjunkturtillægget og paa andre Omraader, og at skaffe nye Indtægter, som jeg for mit Vedkommende skaffede gennem Luksusskatterne. Disse nye Indtægtsskatter og ogsaa den ene Konjunkturtilæggsnedsættelse modsatte den daverende Opposition sig jo, endskønt det maa have været den ganske klart, at hvis disse Udgiftsreduktioner og disse Ind-

tægtstørrelser gennem Luksusskatterne ikke var kommet til Stede, maatte Følgen nødvendigvis være blevet Stiftelse af yderligere Statsgæld.

Den højtærede Finansminister har den Skavank, at han er meget tilbøjelig til at pryde sig med laante Fjer, hvad jeg gentagne Gange har gjort opmærksom paa. Det kommer stadig igen i den højtærede Finansministers Tale: Det var mig, der gennemførte Regnskabs- og Revisionsordningen, det var mig, der gennemførte de Reduktioner, der fulgte med Administrationskommissionen. Men lige saa konstant glemmer den højtærede Finansminister at fortælle, at det var hans Forgænger, der nedsatte begge disse Kommissioner med en ganske bestemt Opgave, som de ogsaa fuldførte, og selvfølgelig vilde enhver Finansminister ligesom denne have gennemført, hvad der i Kommissionerne var opnaaet Enighed om. Og endnu mere grelt træder det frem ved, at den højtærede Finansminister aldrig har været at drive til at indrømme, at naar han har fremsat Budgetter med Balance, skyldes det udelukkende, baade forrige og denne Gang, den tidligere Regerings Arbejde.

Jeg har saa et Par Ord at sige til det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen. Det ærede Medlem gav jo en meget kvik lille Replik til Bedste, men den havde den Fejl, at den ramte jo slet ikke. (*Stemmer fra Ministerbænken: Jo!*) Nej, det gjorde den ikke. For medens det er et virkelig lovformeligt og bindende Ægteskab, det radikale Parti nu har indgaaet med det socialdemokratiske ved at gaa i Regering med det, var vort Forhold til de Konserverative ikke noget Ægteskab. (*En Stemme: Polsk!*) Hverken dansk eller polsk, absolut ikke! Det ærede Medlem hengav sig ogsaa til mærkelige Illusioner. Men de Radikale, som paa mange Maader er saa gode Hoveder — eller i alt Fald altid betragter sig som de bedste Hoveder —, har jo tidt den Fejl, at de har ingen rigtig Virkelighedssans, de gaar mere efter Formler og Principper end efter Virkeligheden, og det ærede Medlem mente, at det radikale Parti var saa fuldkommen garderet imod at miste sin Selvstændighed, overhovedet imod at miste noget af sit, derved, at det havde en skarpt klausuleret Ægteskabskontrakt. Jeg kunde for Resten have Lyst til at se denne Ægteskabskontrakt. Naar den, som jeg har hørt, foreligger, kan man ogsaa forlange at kende den, ligesom man i Manuduktørraffæren forlanger Kontrakten fremlagt, efter at man en Gang har lært dens Eksistens at kende. (*Justitsmini-*